

Arrest

nr. 98 770 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Libanese nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 3 oktober 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 5 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2012, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers hebben op 22 januari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 23 november 2009 hebben verzoekers hun aanvraag van 22 januari 2008 geactualiseerd.

Op 5 januari 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ongegrond werd verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2008 en 23.11.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De heer A. M. legt een arbeidscontract voor bij (...), d.d. 10.09.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 26.04.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest d.d. 19.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

De aangehaalde elementen, met name dat de heer A. M. sinds oktober 2006 en mevrouw A.-F. sinds februari 2008 in België woont (sic), ze beide de Franse en Nederlandse taal machtig zouden zijn en daarvoor vormingen hebben gevolgd, alsook een cursus maatschappelijke oriëntatie, getuigenverklaringen van vrienden en kennissen en een huurcontract voorleggen en de man reeds gewerkt heeft en een werkbepoofte en een arbeidsovereenkomst voorlegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan.

Het is normaal dat betrokkenen - in afwachting van hun asielprocedure(s)- hun tijd in België zo goed mogelijk trachten te benutten. Bovendien betekenden beide betrokkenen reeds op 26.06.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd hebben en zich intussen verder hebben geïntegreerd, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie. Bovendien kunnen een goede integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Meneer A. M. vroeg op een eerste keer op 13.10.2006 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2007 met een beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 18.12.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar verkoos geen gevolg te geven aan het bevel en vroeg een tweede keer -samen met zijn echtgenote- asiel in België aan, dit op 20.02.2008. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 21.11.2008 met een beslissing ‘weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De heer A. M. vroeg een derde keer op 22.12.2008 asiel aan, dewelke opnieuw werd afgesloten op 25.05.2009 met een ‘weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden beiden op 26.06.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk ongeveer 1 jaar voor de eerste (man), 9 maanden voor de tweede (man en vrouw) en 5 maanden voor de laatste (man) - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk

lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een grond tot regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Gelet op de aanvragen om machtiging tot verblijf, d.d. 22.01.2008 en 23.11.2009 door betrokkene(n) ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde data binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop d.d. 17.10.2007 en 25.05.2009 van de asielprocedure van de heer A. M. werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 /4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 6 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoekers een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 25.05.2009 (man) en 21.11.2008 (vrouw).

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.26.06.2009. Hij/Zij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de rechtspleging

Op 6 november 2012 werd overeenkomstig artikel 39/ 81, 2° lid van de vreemdelingenwet aan verweerder een nota met opmerkingen gevraagd. *In casu* werd geen nota overgemaakt.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald van het vertrouwensbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers lichten hun eerste middel toe als volgt:

« En ce que, d'une part, la partie adverse rejette la demande de Monsieur et Madame au motif que les raisons invoquées à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles sont insuffisantes pour justifier une régularisation ; que les requérants, après leurs décisions négatives en matière d'asile, n'ont jamais cherché à régulariser sa situation autrement que par la présente demande introduite sur base de l'article 9 bis et qu'ils se sont mis eux-mêmes et, en connaissance de cause, dans une situation illégale et précaire et sont restés délibérément dans cette situation de sorte qu'ils sont à l'origine du préjudice qu'ils invoquent ; d'autre part, la partie adverse précise que, l'Instruction du 19 juillet 2009 invoquée par les requérants, a été annulée et que, partant, les critères y mentionnés ne sont plus d'application ;

Alors que d'une part, l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles ;

Que c'est donc bien à tort que la partie adverse reproche à la partie requérante de ne pas avoir cherché à régulariser sa situation par un autre moyen que par le biais de la demande 9 bis ;

Qu'en décider autrement reviendrait à vider de tout son sens la disposition de la loi de 1980 ;

Que l'illégalité de séjour d'un étranger n'empêche nullement de bénéficier d'une régularisation de séjour fondée sur « l'article 9 al 3 » de la loi du 15 décembre 1980 lequel « confère au Ministre de l'Intérieur un très large pouvoir d'appréciation » et que « l'article 9 al 3 de la loi du 15 décembre 1980 qui déroge à la règle selon laquelle une autorisation de séjour en Belgique doit être demandée depuis le pays d'origine, a été voulu par le législateur, ainsi que cela ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 décembre 1980, pour rencontrer des situations alarmantes qui requièrent d'être traitées avec humanité » ; (CE n° 105.622,17 avril 2002 ; CE n° 109.338,15 juillet 2002, RDE, 2002 n° 119, pp 432-433 ; CCE, n° 5.498, 8 janvier 2008)

Qu'en décider autrement et venir reprocher aux requérants qu'ils sont à l'origine du préjudice qu'il invoque laisse sous-entendre qu'ils auraient commis une faute les ayant conduits à une situation d'illégalité sur le territoire ;

Que pareil raisonnement revient à vider de tout son sens la disposition de l'article 9 bis de la loi de 1980 ;

Que l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 prévoit précisément la possibilité pour toute personne se trouvant sur le territoire durant une certaine période, même sans titre de séjour, d'introduire une demande d'autorisation de séjour pour circonstances exceptionnelles : « Considérant que , contrairement à ce que soutient la partie adverse, la loi du 15 décembre 1980 n'interdit nullement à un étranger d'introduire une demande d'autorisation de séjour sur base de l'article 9, alinéa 3, de ladite loi, alors qu'il est en séjour irrégulier, voire sous le coup d'un ordre de quitter le territoire exécutoire : que l'ordre de quitter le territoire attaqué ne peut être considéré comme un acte purement confirmatif d'un ordre de quitter le territoire antérieur que pour autant que la partie adverse n'ait pas réexaminé la situation du requérant et que bien entendu qu'elle n'ait pas ignoré les éléments nouveaux qui aurait été portés à sa connaissance » ;(CE,15 juin 2005, n° 146.056)

Que, par conséquent, le fait de déclarer que les requérants se sont mis eux-mêmes et, en connaissance de cause, dans une situation illégale constitue une condition ajoutée à l'article 9 bis lequel n'exige aucune démarche préalable à l'introduction d'une demande qui se fonde sur cette disposition ; qu'il importe seulement d'invoquer des circonstances exceptionnelles ;

Que Monsieur et Madame ont précisément invoqué des circonstances exceptionnelles (intégration - contrat de travail) lesquelles ont été déclarées recevables mais que la partie adverse, après avoir accordé la régularisation de séjour aux requérant en date du 26 avril 2011, estime désormais insuffisantes ;

Que l'on sait pertinemment bien que ce sont autant d'éléments qui relèvent à la fois de la recevabilité de l'article 9 bis et de l'examen du fond de la demande 9 bis et que pareils éléments doivent conduire la partie adverse à délivrer un titre de séjour à partir du territoire du Royaume ;

Qu'ici, en l'espèce, la partie adverse a décidé que ces éléments étaient insuffisants et a méconnu, par là, le fondement même de l'article 9 bis ;

2. Violation des principes de bonne administration qui impliquent notamment que le citoyen doit pouvoir faire confiance aux services publics (principe de légitime confiance) et compter que ceux-ci observent les règles et suivent une politique bien établie et qui impliquent donc le droit à une sécurité juridique.

En ce que la partie adverse précise dans la décision querellée que les critères de l'Instruction ne sont plus d'application puisque l'Instruction a été annulée par le Conseil d'Etat en son arrêt du 9 décembre 2009 ;

Alors que si effectivement, l'Instruction a bien été annulée par le Conseil d'Etat, Monsieur le Secrétaire WATHELET avait toutefois bien précisé publiquement qu'il continuerait à appliquer les critères de ladite Instruction et ce, en vertu de son pouvoir discrétionnaire ;

Que Monsieur et Madame s'attendaient très légitimement dès lors que leur demande soit traitée à l'instar de toutes celles pour lesquelles une décision a déjà été rendue ; que les requérants étaient en droit d'attendre que leur dossier soit traité à l'aune desdits critères puisque le Secrétaire d'Etat s'y était engagé ;

Qu'il y a un rapport de confiance créé entre le requérant et l'Administration ; «que les principes généraux de bonne administration comportent le droit à la sécurité juridique ; que le droit à la sécurité juridique

implique notamment que le citoyen doit pouvoir faire confiance à ce qu'il ne peut concevoir autrement que comme étant une règle fixe de conduite et d'administration ; qu'il s'ensuit qu'en principe, les services publics sont tenus d'honorer les prévisions justifiées qu'ils ont fait naître dans le chef du citoyen » ; (Cass. Arrêt du 27 mars 1992, Pas., 1992,1, p.680)

Que lorsqu'une autorité publique suscite chez un particulier l'attente d'un comportement, le maintien d'une norme ou l'intervention d'une décision et que cette attente est fondée sur des circonstances qui la rendent justifiée ou légitime, cette autorité doit en tenir compte d'une manière appropriée ;

Qu'en l'espèce, la partie adverse n'a nullement tenu compte de cela puisqu'elle a déclaré à postériori que les critères de l'Instruction n'étaient plus d'application et ce, par simple décision de Madame le Secrétaire d'Etat alors que lesdits critères ont continué à être pris en considération et ont permis à un grand nombre de personnes de voir leur situation régularisée ;

Qu'en l'espèce, c'est encore plus flagrant dès lors que, le 26 avril 2011, soit bien après l'annulation de ladite Instruction, l'Office des Etrangers informait Monsieur A. M. que « sous réserve de la production de votre permis B délivrée par l'autorité fédérée compétente, des instructions seraient envoyées à l'Administration communale de votre lieu de résidence de délivrer un certificat d'inscription au registre des étrangers valable un an. » ;

Que, par conséquent, sa demande avait été acceptée sous la réserve de produire un permis de travail B ;

Que les démarches ont été immédiatement effectuées par la partie requérante ;

Que Monsieur A. M. a effectivement obtenu le permis B et a travaillé dans les liens d'un contrat de travail au sein de la SPRL « (...) » ;

Qu'ultérieurement, en date du 19 août 2011, l'autorité fédérée compétente rendra une décision de refus de délivrance de permis de travail sur base d'éléments fallacieux et non conformes à l'AR du 7 octobre 2009 ;

Qu'entre-temps, la partie adverse, rendra en date du 5 janvier 2012 la décision litigieuse ;

Que l'Administration ne doit pas décourager, par des improvisations suivies de volte-face, la confiance que peuvent placer en elle les particuliers et les entreprises, elle doit rester jusqu'au bout fidèle à la position qu'elle avait librement choisie de prendre ;

Qu'or, en l'espèce, la partie adverse a exercé une volte-face manifestement déraisonnable et discriminatoire, plaçant les administrés dans une situation totalement inconfortable ;

Que la doctrine en matière de contentieux administratif défend la thèse selon laquelle « l'exercice d'une compétence discrétionnaire ne peut conduire à l'arbitraire ; la mise en oeuvre (sic) d'un pouvoir d'appréciation, si étendu soit-il, doit invariablement trouver appui dans les faits. Le citoyen doit être protégé à l'encontre de cette forme insidieuse d'illégalité. » Source : Lewalle Paul (2008), Contentieux Administratif, partie 2, chapitre 3, Les moyens d'annulation, p.1067, Larcier.

Qu'en l'espèce, les requérants n'ont nullement été protégés contre cette forme insidieuse d'illégalité ;

Que l'Administration n'a nullement exercé ses pouvoirs avec discernement ;

Que Monsieur A. M. avait versé au dossier de procédure un contrat de travail conclu avec la SPRL « Le Cèdre Vert », contrat de travail à durée indéterminée et à temps plein ;

Que cela constituait assurément une circonstance exceptionnelle qui justifiait l'introduction de la demande à partir du territoire du Royaume ;

Que d'ailleurs, à cet effet, un Arrêté Royal du 7 octobre 2009 - portant des dispositions particulières relatives à l'occupation de certaines catégories de travailleurs étrangers - prévoyait un système dérogatoire ;

Qu'il est totalement inadmissible de la part de la partie adverse de rejeter purement et simplement ce contrat de travail lequel a permis à un grand nombre de personnes d'être régularisés pour en revenir au système légal de l'autorisation de travail préalable ;

Que cette pratique est totalement discriminatoire ;

Que la partie adverse n'a nullement tenu compte de cet aspect et a méconnu ainsi les principes invoqués au moyen, n'a pas protégé l'administré contre une forme insidieuse d'illégalité et il convient, par conséquent d'annuler les décisions querellées ;

3. Violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 ; des articles 2, 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, du principe général de droit selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause

En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments invoqués en termes de requête par Monsieur et Madame ;

Alors que Monsieur et Madame A. M. ont versé à leur dossier tous les éléments nécessaires corroborés par diverses pièces justifiant la longueur de son séjour, l'intégration, le contrat de travail dûment complété et notamment des preuves de recherche de travail antérieures démontrant sa volonté d'occuper un poste de travail et de ne pas dépendre des pouvoirs publics ;

Que tous les éléments avancés sont ainsi rejetés sans expliquer en quoi ils ne peuvent être pris en considération ou si certains d'entre-eux ont été pris en considération, tel le contrat de travail, c'est pour ensuite être rejeté sur base d'arguments contraires aux dispositions légales mêmes (cfr AR du 7 octobre 2009 !) ;

Que l'Autorité n'a retenu que les éléments les plus défavorables à l'encontre des requérants, méconnaissant par là le principe de bonne administration qui commande de prendre en considération tous les éléments invoqués ;

Que l'Autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier ; qu'elle a même ignoré des éléments essentiels de la demande ; (P.Jadoul, S. Van Drooghenbroeck, « La motivation formelle des actes administratifs » La Charte, 2005)

Que partant, la motivation est insuffisante et, par conséquent, les décisions querellées doivent être annulées ; »

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat verzoekers zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit lezing van het middel blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de opgegeven motieven, waarmee zij doelen op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal verder worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het wordt niet betwist dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op 22 januari 2008 en 23 november 2009 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekers. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Waar verzoekers aangeven dat verweerder hen verwijt hun verblijf op geen enkele manier te hebben geregulariseerd, geven zij een verkeerde lezing aan de bestreden beslissing. Verweerder stelt enkel vast dat verzoekers opeenvolgende asielprocedures hebben ingediend en dat zij zich tijdens dit precair verblijf steeds verder hebben geïntegreerd. Na afloop van deze procedures waren verzoekers illegaal in het land. Nergens staat in de bestreden beslissing te lezen dat geen aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend om een illegaal verblijf te regulariseren. Wel heeft verweerder, zoals ook blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, willen aangeven dat de behandelingsduur van deze procedure en bijgevolg de periode gedurende welke verzoekers ingevolge deze procedures in België verbleven hebben op zich geen recht op verblijf openen. Tevens wijst verweerder er ook op dat het normaal is dat verzoekers deze periode zo goed mogelijk benutten, m.a.w. dat het normaal is dat ze zich in deze periode integreren. De motieven van de bestreden beslissing dienen als een geheel te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen.

Waar verzoekers in hun middel stellen dat verweerder hen een verblijf had toegekend op 26 april 2011 doelen zij allicht op het schrijven van verweerder waarbij hen werd meegedeeld dat zij een inschrijving in het vreemdelingenregister zouden verkrijgen op voorwaarde van de afgifte van een arbeidskaart B.

In de motivering van de bestreden beslissing staat echter: *"Uit een schrijven van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest d.d. 19.08.2011 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd."* Verweerder besluit dan ook dat het voorgelegde arbeidscontract geen grond voor regularisatie kan zijn nu verzoeker niet over een arbeidskaart beschikt. De Raad ziet niet in waarom verweerder er toch toe gehouden zou zijn om een verblijf aan verzoeker toe te kennen nu blijkt dat er geen arbeidskaart werd afgeleverd. Verzoekers' betoog betreffende het feit dat zij deze arbeidsovereenkomst zowel als hun integratie hebben ingeroepen als buitengewone omstandigheid die werd aanvaard, waarbij zij menen dat zij ook in aanmerking komen voor een verblijf kan evenmin worden gevolgd en waar ze laten uitschijnen dat verweerder toezeggingen heeft gedaan door eerst de aanvraag ontvankelijk te verklaren en dus te aanvaarden dat het buitengewoon moeilijk is de aanvraag in het land van herkomst te doen, en nu bij de weigering ten gronde op die toezeggingen zou terugkomen, moet erop gewezen worden dat de ontvankelijkheidsfase en gegrondheidsfase binnen de procedure van artikel 9bis van de vreemdelingenwet verschillend zijn. De beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag maakt niet het voorwerp uit van huidig beroep. Tevens is nergens in het administratief dossier een beslissing betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag terug te vinden, zodat ook niet met zekerheid kan worden gesteld dat de arbeidsovereenkomst, waarvan verzoekers voorhouden dat ze dit als buitengewone omstandigheid hebben ingeroepen, de reden is waarom hun aanvraag ontvankelijk werd verklaard. Daargelaten de vraag of een argument dat er op zou wijzen dat het buitengewoon moeilijk is om de aanvraag in het buitenland in te dienen,

noodzakelijkerwijs ook meteen een absolute voorwaarde moet zijn om een verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te machtigen, dient *in casu* vastgesteld te worden dat er na het neerleggen van deze arbeidsovereenkomst een nieuw gegeven naar boven gekomen, met name dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest weigert een arbeidskaart aan verzoeker af te geven. Gelet op dit nieuw gegeven is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om de arbeidsovereenkomst niet langer te beschouwen als een reden om een verblijf toe te kennen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers het niet eens zijn met de algemene conclusie dat de vernietigde instructie niet meer van toepassing is.

Met betrekking tot de vernietigde instructie merkt de Raad op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Voor zover het betoog van verzoekers er dus op gericht is een toepassing te vragen van de vernietigde instructie, zelfs al is het maar een gedeeltelijke toepassing die niet op uitsluitende wijze wordt gehanteerd, is dit niet dienstig.

Waar verzoekers menen dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekers lijken voor te houden, op basis van de *‘voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag’*. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Waar verzoekers ook nog een schending van het gelijkheidsbeginsel lijken aan te voeren gebaseerd op het feit dat velen anderen wel werden geregulariseerd op grond van een werkbelofte, wijst de Raad er op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). Het is aldus niet relevant dat, zoals de verzoekers beweren, de staatssecretaris zich ertoe verbonden heeft om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling van verweerder kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk aangegeven waarom de door verzoekers ingeroepen argumenten niet worden weerhouden als een grond tot verblijf.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 7 van het Europees Handvest van de fundamentele grondrechten.

Verzoekers lichten hun tweede middel toe als volgt:

*« En ce que la partie adverse estime qu'il n'y a aucune violation de l'article 8 de la CEDH au motif que cette disposition ne vise pas les liens sociaux ;
Alors que l'article 8 de la CEDH concerne tant l'aspect vie familiale que vie privée ;*

Que le lien familial recouvre « un ensemble de faits et de réalités tout à la fois d'ordre biologique, sociologique, juridique et social. Le lien est divers et diversifié : lien avec les parents, avec le conjoint, avec les enfants, avec la fratrie, avec des amis... » ;(J.ANDRIANTSIMBAZOVINA, Le maintien du lien familial des étrangers, in Le droit au respect de la vie familiale au sens de la CEDH, Bruylant, 2002, p.213)

Que la notion de « vie privée » représente pour la Cour européenne toutes les relations humaines, c'est-à-dire « le droit d'établir et d'entretenir des relations avec d'autres êtres humains, notamment dans le domaine affectif, pour le développement et l'épanouissement de sa propre personnalité » (Arrêt Niemietz c/ Allemagne du 16 décembre 1992, série A, n° 251-B, p.33 § 29 ; Arrêt Botta c/ Italie du 24 février 1998 ; F.SUDRE, « Les aléas de la notion de vie privée dans la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme » ; (in Mélange Louis Edmond Pettiti, Bruylant, 1997, p. 687-705)

Qu'il importe donc d'examiner si le requérant a un réseau de soutien, d'amis qui l'encadre; sa façon de vivre, le rôle qu'il joue dans la société...(N.FERRAN, La contribution du Conseil Constitutionnel à la protection de la vie privée et familiale des étrangers, Mémoire de DEA, Université de Montpellier I, septembre 1998, p.59)

Que, dans le cas d'espèce, les enfants sont scolarisés depuis un certain temps déjà maintenant sur le territoire du Royaume ;

Qu'il n'apparaît nullement dans la décision querellée que la partie défenderesse aurait procédé à une mise en balance des intérêts en présence ;

Que la décision querellée constitue donc une mesure disproportionnée, une ingérence non nécessaire et injustifiée ; (O. DE SCHUTTER, « La proportionnalité de l'éloignement d'étrangers pour motif d'ordre public » RDE, 1997, n° 93, p.177-189 ; F. VASSEUR-LAMBRY, La famille et la CEDH, l'Harmattan, 2000, p.111)

Qu'il existe donc bel et bien une violation des dispositions de l'article 8 de la CEDH et de l'article 7 de la Charte des Droits Fondamentaux ;

Que les décisions doivent être annulées ; »

Artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de

bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip familie- en gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Evenwel wordt door verweerder gesteld dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het hele gezin. Dit maakt dat verzoekers en hun kinderen ingevolge de verwijderingsmaatregel, samen het grondgebied van het Rijk zullen moeten verlaten, in die zin dat er geen sprake is van het niet verder kunnen zetten van dit gezinsleven. Dit gegeven lijken verzoekers niet te betwisten en aldus kan op dit punt niet besloten worden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. In dezen heeft het EHRM reeds geoordeeld dat het respect voor het privéleven ook *in zekere mate* het recht voor het individu om relaties met zijn gelijken aan te gaan en te ontwikkelen, moet omvatten. Aangezien artikel 8 soms aspecten van de sociale identiteit van een individu omvat, dient men te aanvaarden dat alle sociale banden tussen de gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin ze leven, integraal deel uitmaken van het begrip 'familie- en gezinsleven' in de zin van artikel 8. Ongeacht het al dan niet bestaan van een 'familie- en gezinsleven' wordt de uitzetting van een gevestigde immigrant beschouwd als een inbreuk op zijn recht op respect voor zijn privéleven. In functie van de omstandigheden van een zaak die bij het EHRM aanhangig wordt gemaakt, zal het Hof beslissen of het accent veeleer dient te worden gelegd op het aspect 'familie- en gezinsleven' dan op het aspect 'privéleven' (Üner, voormeld, § 59)" (EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Oostenrijk, § 63). In de rechtspraak van het EHRM wordt evenwel de nadruk gelegde op "gevestigde" vreemdeling, d.w.z. een vreemdeling wiens voortgezet verblijf geweigerd wordt.

Daargelaten de vraag of in hoofde van verzoekers het bestaan van een privéleven kan worden aangenomen, dient er op gewezen te worden dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en familie- en gezinsleven is niet absoluut. Immers voorziet § 2 van artikel 8 van het EVRM dat de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven. Het Hof heeft er reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de

openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, zijn de beslissingen genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Wordt eveneens in overweging genomen, in het kader van dit onderzoek, het feit dat het gaat om een eerste toelating op het grondgebied van een Staat of, in tegendeel, om de intrekking van een statuut van een verblijfsstatuut in deze Staat (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 38 ; EHRM, Berrehab v. Nederland, 21 juni 1988, § 29).

In casu blijkt dat verzoekers niet als gevestigde vreemdelingen kunnen worden beschouwd. Hun verblijf op het grondgebied is ten allen tijde precair geweest en verzoekers kunnen niet anders voorhouden. Verzoekers hebben de mogelijkheid gekregen om hun kinderen tijdens dit precair verblijf naar school te laten gaan. Zij hoorden echter van bij het begin van hun verblijf te weten dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf en aldus behoorden ze ook te weten dat er op een gegeven moment een einde zou kunnen worden gesteld aan de scholing van hun kinderen. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat het schoolgaan van de kinderen niet in aanmerking wordt genomen om een verblijf toe te kennen nu niet blijkt dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeven en er ook niet blijkt dat een gespecialiseerde infrastructuur niet in het land van herkomst te vinden is. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, is er wel degelijk een afweging gemaakt. Verzoekers tonen niet aan dat deze afweging kennelijk onredelijk is. Met hun betoog maken ze geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In zoverre verzoekers de schending van artikel 7 van het Handvest aanvoeren, gaan zij niet specifiek in op artikel 7 van het Handvest doch loopt hun kritiek terzake samen met de hiervoor besproken grief van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU